

Tscherning: Det kommer væsentlig an paa, om det, Kjøbstæderne som Commissionair for Staten have anskaffet til Militairretaten, gaaer ud over de Grændser, som Militairretaten var berettiget til at fordre; det, Militairretaten i de fleste Tilfælde er berettiget til at fordre, er indskrænket til overordentlig lidet; og dersom Kjøbstæderne aldrig leverede Mere, saa vilde de kunne skaffe det for den Sum, der er bevilget; men nu træder Kjøbstædernes Bestyrelse imellem for at fyldestgjøre Militairretatens nye og hyppig vilkaarlige Fordringer, der endogsaa ere forskjelligartede i enhver bekvarteret By, og kommer derved til at indlade sig paa meget kostbarere Anskaffelser, end de paa nogen Maade kunne være opfordrede og berettigede til at gaae ind paa. Forfaavidt dette er Tilfældet, saa kommer den, der har været Commissionair, som paa en Maade har handlet for Kjøbstadens Bedkommende, til at bære Byrden selv; det er dette, Kjøbstæderne maa lære, de maa lære at møde Militairretatens Fordringer med langt større Alvor, og ikke for at have det behageligere og bekvemmere med deres Garnison til daglig Brug paadrage Statskassen Byrder. Vi kunne gaae langt ud over det, som med Rette kan fordres af Militairretaten, uden paa nogen Maade at komme til det, som i de senere Aar ved Byernes Dyrigheders Mellemkomst er indrømmet. Byernes Dyrigheder have i de senere Aar havt en saadan Rebebonhed til at indrømme, navnlig i alle de Retninger, hvor Staten skal betale, at det intet Under er, at Priserne ere komne til at stige langt ud over, hvad der virkelig var tilbørligt. Man siger her: Byen kan sagsøge, ja det kan den, faae Dom, det er mere tvivlsomt, faae Execution, det er aldeles umuligt. Den kan ikke faae disse Penge udbetalte, naar de ikke blive bevilgede. Den ærede Minister sagde, at ifald der kom en Dom, maatte han ansee sig berettiget til at

udbetale disse Penge; jeg siger dertil: udbetaler han Pengene paa Grund af denne Dom, saa staaer hans egen Lomme til Ansvar, han kan ikke udbetale Penge, som ikke ere bevilgede her, hvad der end saa følger deraf, og det kan ikke nytte at ville paa denne Maade lade Kjøbstæderne prøve paa at tiltvinge sig, hvad der ikke er rigtigt og ret. Det er en ganske anden Sag, naar man kommer til en Overenskomst; for eengang at blive færdig med en saadan Sag, kan man indrømme Udstilligt, men vi maae komme dertil, at Kjøbstæderne lære at være bedre Commissionairer for Staten og ikke dele den almindelige Anskuelse, at naar det tages af Statskassen, kommer det ikke saa nøie an paa Størrelsen af Beløbet, saa kan man paa Statskassens Regning gjerne være lidt ellsværdig mod alle Bedkommende.

Gomard: Der er fremkommet en Ittring fra den meget ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), som jeg dog ikke saaledes kan lade staae hen. Jeg troer ikke, at man om Kjøbstæderne i det Hele taget kan sige, om det ogsaa kan være Tilfældet med enkelte, at de letindig give Penge ud der, hvor de kunne faae dem af Statskassen. Kjøbstæderne bære jo, hvad Indkvarteringsvæsenet angaaer, en meget stor Deel af Udgifterne, og vi have jo under Finantslovens Behandling lagt Mærke til, at det ikke alene er disse Præstationer, hvorom der her er Tale, som ere tilstaaede i et betydeligt Omfang, og maaffee ogsaa betalte for dyrt, men ogsaa selve Indkvarteringen, hvoraf Communerne, efter at have faaet en vis Avota godtgjort, bære Halvdelen af Overstridelsen; denne har for Nyborg By, som just ikke hører til de største Kjøbstæder, andraget imellem 2 og 3000 Rd. aarlig, hvilken Sum Borgerne have maattet bidrage af deres egen Lomme ud over det, de have faaet af Staten.